ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

της 21ης Μαρτίου 2002 [1]

1. Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε προσφυγή κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας προκειμένου να διαπιστωθεί ότι η τελευταία, μη θεσπίζοντας τα αναγκαία μέτρα εντός της νόμιμης προθεσμίας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 11 της οδηγίας 96/82/ΕΚ του Συμβουλίου, της 9ης Δεκεμβρίου 1996, για την αντιμετώπιση των κινδύνων μεγάλων ατυχημάτων σχετιζόμενων με επικίνδυνες ουσίες [2] (στο εξής: οδηγία).

2. Η διάταξη αυτή επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να μεριμνούν ώστε οι μονάδες όπου απαντούν ορισμένες ποσότητες επικινδύνων ουσιών [3] να επεξεργάζονται εσωτερικά σχέδια έκτακτης ανάγκης και να παρέχουν πληροφορίες για τα εξωτερικά σχέδια έκτακτης ανάγκης που οφείλουν να καταρτίζουν οι αρχές.

3. Τα κράτη μέλη ήσαν υποχρεωμένα να θέσουν σε ισχύ τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προσαρμογής των εσωτερικών εννόμων τάξεών τους προς τις επιταγές της οδηγίας προ της 4ης Φεβρουαρίου 1999 [4].

4. Το καθού κράτος μέλος αναγνώρισε, τόσο κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας [5] όσο και κατά την ένδικη διαδικα-

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ισπανική.

2 — ΕΕ 1997, L 10, σ. 13.
Αν και η Επιτροπή κατήγγειλε, με το δικόγραφό της, τη μη εκτέλεση όλης της οδηγίας «και ιδίως του άρθρου 11 αυτής», με το υπόμνημα απαντήσεώς της μετρίασε τις αιτιάσεις της και διευκρίνισε ότι «η προσφυγή αφορά αποκλειστικά τη μη μεταφορά του άρθρου 11 στο εσωτερικό δίκαιο».

3 — Άρθρο 9, σε συνδυασμό με το άρθρο 2, παράγραφος 1.

4 — Το άρθρο 24 τους παρείχε ανώτατη προθεσμία 24 μηνών, από της ενάρξεως ισχύος της οδηγίας. Κατά το άρθρο 25 αυτής, ως ημερομηνία ενάρξεως ισχύος της οδηγίας ελήφθη η 3η Φεβρουαρίου 1997, οπότε η σχετική προθεσμία έληξε την ίδια ημέρα του έτους 1999.

5 — Κοινοποίηση της 20ής Ιουλίου 2000 διά του από 3 Αυγούστου 2000 διαβιβασθέντος εγγράφου (βλ. παράρτημα VI του δικογράφου της προσφυγής).

σία [6], ότι κατά την ημερομηνία λήξεως της ταχθείσας με την αιτιολογημένη γνώμη προθεσμίας δεν είχαν ακόμη ληφθεί τα συγκεκριμένα μέτρα μεταφοράς του άρθρου 11 της οδηγίας στο εθνικό δίκαιο όσον αφορά τα länder του Μεκλεμβούργου-Δυτικής Πομερανίας, Κάτω Σαξονίας, Ρηνανίας-Παλατινάτου, Σαξονίας, Σαξονίας-Anhalt και Schleswig-Holstein.

5. Η ως άνω αναγνώριση καθιστά αδιαμφισβήτητη την παράβαση, δεδομένου ότι το στάδιο προωθήσεως των διαδικασιών επεξεργασίας των αναγκαίων διατάξεων για τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο στερείται λυσιτελείας και η παράβαση πρέπει να διαπιστώνεται κατά την ημερομηνία λήξεως της ταχθείσας με την αιτιολογημένη γνώμη προθεσμίας [7].

6. Τα επιχειρήματα που προέβαλε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα πλαίσια της άμυνάς της ουδόλως ακολουθούν την προηγηθείσα εκτίμηση.

7. Η περιπλοκότητα των μέτρων που απαιτεί η μεταφορά της οδηγίας τόσο σε ομοσπονδιακό όσο και σε επίπεδο länder, καθώς και η επιτακτικότητα με την οποία η Γερμανική Κυβέρνηση υπενθύμισε επανειλημμένα το επείγον του εγχειρήματος προς τις περιφερειακές αρχές στερούνται λυσιτελείας.

8. Αφενός, ο κοινοτικός νομοθέτης έλαβε ήδη υπόψη τις ως άνω δυσχέρειες όταν όρισε την προθεσμία μεταφοράς της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο των κρατών μελών. Εξάλλου, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας συμμετέσχε στην επεξεργασία της οδηγίας και γνώριζε, συνεπώς, απολύτως την προθεσμία εντός της οποίας όφειλε να την ενσωματώσει στο εθνικό δίκαιό της.

9. Αφετέρου, τα κράτη μέλη δεν μπορούν να απαλλάσσονται μονομερώς της τηρήσεως των υποχρεώσεών τους επικαλούμενα δυσχέρειες εφαρμογής που ανέκυψαν κατά

6 — Βλ. σημείο 2 του υπομνήματος αντικρούσεως.

7 — Βλ., ιδίως, αποφάσεις της 25ης Νοεμβρίου 1999, C-96/98, Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή 1999, σ. I-8531, σκέψη 19), και της 12ης Δεκεμβρίου 2000, C-435/99, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας (Συλλογή 2000, σ. I-11179, σκέψη 16).

το στάδιο της εκτελέσεως κοινοτικής πράξεως [8] ή τις θεσμικές ιδιομορφίες τους [9].

10. Επομένως, οι «ιδιομορφίες» που επικαλέστηκε εν προκειμένω η καθής κυβέρνηση δεν μπορούν να δικαιολογήσουν τυχόν εφαρμογή του άρθρου 10 ΕΚ ή της αρχής περί αγαστής συνεργασίας που το διαπνέει όπως η προβαλλόμενη με το υπόμνημα αντικρούσεως. Η Επιτροπή και τα κράτη μέλη οφείλουν να συνεργάζονται καλοπίστως στα πλαίσια της πλήρους τηρήσεως των διατάξεων της Συνθήκης ΕΚ και του παράγωγου δικαίου, οι οποίες προβλέπουν τις συγκεκριμένες παρεκκλίσεις υπέρ κράτους μέλους από τις επιβαλλόμενες σε όλους υποχρεώσεις [10]. Το Δικαστήριο εφάρμοσε την ως άνω αρχή επ' ευκαιρία της εκτελέσεως συγκεκριμένων αποφάσεων της Επιτροπής απευθυνομένων σε ένα και μόνον αποδέκτη [11], αλλά, εξ όσων γνωρίζω, ουδέποτε το έπραξε υπέρ ενός μόνον εκ πλειόνων αποδεκτών της ιδίας πράξεως ή της ιδίας διατάξεως.

11. Όπως προκύπτει από τα προεκτεθέντα, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας διέπραξε την παράβαση που της προσάπτεται, οπότε πρέπει να γίνει δεκτή η προσφυγή.

12. Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το καθού κράτος μέλος πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα [12].

8 — Βλ. αποφάσεις της 7ης Φεβρουαρίου 1979, 128/78, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου (Συλλογή τόμος 1979/Ι, σ. 183, σκέψη 10), της 19ης Φεβρουαρίου 1991, C-374/89, Επιτροπή κατά Βελγίου (Συλλογή 1991, σ. I-367, σκέψη 10), και της 23ης Μαρτίου 2000, C-327/98, Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή 2000, σ. I-1851, σκέψη 21).

9 — Βλ. αποφάσεις της 6ης Ιουλίου 1995, C-259/94, Επιτροπή κατά Ελλάδος (Συλλογή 1995, σ. I-1947, σκέψη 5), της 25ης Νοεμβρίου 1998, C-214/96, Επιτροπή κατά Ισπανίας (Συλλογή 1998, σ. I-7661, σκέψη 18), της 18ης Μαρτίου 1999, C-166/97, Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή 1999, σ. I-1719, σκέψη 13), και της 17ης Ιανουαρίου 2002, C-423/00, Επιτροπή κατά Βελγίου (Συλλογή 2002, σ. I-593, σκέψη 16).

10 — Επιπλέον, η Επιτροπή δεν μπορεί να παρεκκλίνει, έστω και για ένα και μόνον κράτος μέλος, από διάταξη εγκριθείσα από το Συμβούλιο.

11 — Βλ. αποφάσεις της 2ας Φεβρουαρίου 1989, C-94/87, Επιτροπή κατά Γερμανίας (Συλλογή 1989, σ. 175, σκέψη 9), της 27ης Ιουνίου 2000, C-404/97, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας (Συλλογή 2000, σ. I-4897, σκέψη 40), και της 22ας Μαρτίου 2001, C-261/99, Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή 2001, σ. I-2537, σκέψη 24).

12 — Το κωδικοποιημένο κείμενο δημοσιεύθηκε στην ΕΕ 2001, C 34, σ. 1.

Πρόταση

13. Προτείνω στο Δικαστήριο να κάνει δεκτή την προσφυγή και:

1) να αναγνωρίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, μη θέτοντας σε εφαρμογή εντός της ταχθείσας προθεσμίας τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για την ορθή μεταφορά στο εθνικό δίκαιο του άρθρου 11 της οδηγίας 96/82/ΕΚ του Συμβουλίου, της 9ης Δεκεμβρίου 1996, για την αντιμετώπιση των κινδύνων μεγάλων ατυχημάτων σχετιζόμενων με επικίνδυνες ουσίες, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το εν λόγω άρθρο και

2) να την καταδικάσει στα δικαστικά έξοδα.